

תורת הר שמואל

פרשת בלק - תש"ע כניסת השבת: 7:13 צאת השבת: 8:31 רבנו תם: 9:06

פרפראות הרב משה קליין

"ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד"

אותיות "עמלק" הן ראשית אותיות של אישים ידועי שם מישראל והם: עמרם משה לוי קהת, חשב לו עמלק שיוכל לגבור על ישראל מאחר ושמם ראשית שמות ראשי האומה, אולם לא חישוב נכון כי "אחריתו עדי אבד" ר"ל סוף שמות האישים הנ"ל הן אותיות "במית" וזה היה סופו. (ספרים)

"כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, כעת יאמר ליעקב ולישראל"

הנה כשרוצים לברך אדם מסוים, צריכים להזכיר את שמו, כך להיפך כשרוצים לקלל מזכירים את שמו. בלעם שרצה לקלל את ישראל לא יכל לפרט את כל השמות של השבטים, לכן בחר את שמו של יעקב כי הוא בחיר האבות וממנו יצאו כל השבטים, אך ניסה ולא הצליח "כי לא נחש ביעקב". אמר בלבו אולי נקרא בשם ישראל, אך גם בזה לא הצליח "ולא קסם בישראל". עלה בלבו להזכיר את שני השמות יחד שנאמר "כעת יאמר ליעקב ולישראל" כשלא הצליח גם בזה החליט לברך. (הגר"א)

"לקב אויבי קראתיך והנה ברכת ברך"

בספר "חסד לאברהם" (להרב אזולאי) מובא, כי בשנה פשוטה יש שנ"ד ימים. מתוכם רכ"ב ימים בהם אומרים תחנון הם ימי דין וקל"ב ימים שאין אומרים בהם תחנון הם ימי רחמים ורצון.

בלק רצה מבלעם "לקב אויבי" שיקלל את הקל"ב ימים של ימי הרחמים וישליט גם עליהם את מידת הדין, ויהיו כל הימים ימי דין ורונג, והקב"ה הפך את הקללה לברכה וברך את הרב"ב ימים שיהיו גם הם ימי רחמים ורצון.

וזה "לקב" (הפוכי אותיות קל"ב) "קראתיך" "והנה ברכת ברך" (רכ"ב) (חתם סופר)

ואפשר להוסיף כי בלק הם הפוכי אותיות של לקב (לקלל) שפת בלק היא שפת הקללה. קללה בנימטריא עצמה, אומר בלעם בלק "לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים" הקללה הטמונה בעצה תחזור אליך "לכה באחרית הימים".

(משב"א)

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

כתוב בפרשה פרק כ"ב פסוק ה', וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו וכו', המלך בלק שולח לקרוא לבלעם שיבוא לקלל את בני ישראל, כותב רש"י אם תשאל

מזל טוב ושפע ברכות
למשפחה היקרה והשובה
ה"ה יצחק ושרה רוזנר הי"ו
על הולדת הבת במזל טוב
תרוו נחת באורך ימים ושנים

לאחי ורעי תושבי שיכונתנו היקרים,
הננו מזמינים את כל הציבור
לקידושא רבה לרגל הולדת בתנו
אסתר הדס
בבית הכנסת בני ישראל - אשכנז
המצפים לראותכם
איציק ושרי רוזנר
ובשמחתכם ישימה לבנו גם אננו

מזל טוב ושפע ברכות
לה"ה עמנואל וסיגלית אטשי הי"ו
על הולדת הבן, הברית ביום שני
בבית הרואה בשעה 5:00

מזל טוב ושפע ברכות
למרבית תורה וקדושה בהר שמואל
ה"ה מאיר פרץ ורעיתו הי"ו
בהכנס הנכד בעול המצוות
תרוו נחת באורך ימים ושנים

הציבור מוזמן אל הבר מצווה
ביום שני ט"ז תמוז בשעה 7:30
רחוב פארן 14 רמת אשכול

מזל טוב ושפע ברכות להר' מכלוף עידן ורעיתו הי"ו
על אירוסי הבת בשעה טובה ומוצלחת
תרוו נחת באורך ימים ושנים

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

וממוסדות הלימוד ולכן מר חדש אמר שהוא לא מעוניין. למרות זאת, החתים אותו אבי על המסמך המקובל אצל מתווכים בו הוא מתחייב שלא להעביר מידע לאחרים, ושאל יקנה את הדירה ישלם דמי תווך ל"דירה נאה" בסך אחוז אחד ממחיר הדירה.

שישה חודשים עברו ומר חדש עדיין עסוק היה בחיפוש דירה. מתווך אחר בשם רוני ממשדר תווך בשם "לגור ברמה" לקח אותו לסכך דירות. אחת מהן הייתה הדירה שכבר הראה לו אבי לפני שישה

עקב הצפיפות בדירתו הנוכחית של מר חדש, החליט הוא שהגיע הזמן לעבור לדירה מרווחת יותר. הוא ניגש לכמה מתווכים בשכונה, הסביר להם היטב מה הוא מחפש וחיכה לשמוע מהם. לא עבר זמן רב ומשרדי "דירה נאה" חזרו אליו. אבי המתווך בקש ממנו שיתלווה אליו עמ"נ לראות דירה מסוימת. הם נפגשו והלכו ביחד לראות את הדירה. זו הייתה דירה בבנין ישן, מרוחקת ממכולת

מפני מה השרה הקב"ה את שכינתו על עובד כוכבים רשע? למה הקב"ה נתן לבלעם כוחות כאלה שיש בידו לקלל ולברך כמו נביא שיש לו השראת שכינה? מסביר רש"י כדי שלא יהיה פתחון פה לעובדי כוכבים, שהם יכולים לומר אילו היו לנו נביאים כמו שיש ליהודים אז ודאי שהיינו חוזרים למוטב ונהיים צדיקים בדיוק כמו ישראל! מה עשה הקב"ה? באמת נתן להם נביא את בלעם, והם במקום להתעלות הם עשו להיפך, הם קלקלו, הם פרצו את כל הגדרים שהיו בעולם, שעד אותו הזמן הם היו גדורים בעריות, הם היו צנועים יותר, וכעת בא בלעם הרשע ונתן להם עצה להפקיר עצמם לזנות בכדי לקלקל את עם ישראל.

והקושיה צועקת! הרי הם ביקשו נביא שיחזיר אותם למוטב, ומה עשה הקב"ה? הביא להם נביא אבל איזה נביא?! הביא להם נביא שמקלקל עוד

יותר, הוא הביא להם את בלעם הרשע! אם כן שוב חוזרת השאלה למה הקב"ה הביא להם נביא? ואם בשביל שיחזרו למוטב אם כן היה צריך להביא להם נביא טוב ולא נביא רשע שמקלקל?

אלא צריך לדקדק היטב בדברי רש"י, הרי אם יהודי היה מבקש נביאים וצדיקים מה היהודי היה אומר וממלא בטופס הבקשה? הוא היה אומר בפשטות אני החתום ממה ... מבקש נביא צדיק ותלמיד חכם כדי שאוכל ללמוד ולהתעלות מעלה מעלה ולהדבק במשך הזמן בקדושה עוד ועוד עד שאני בעצמי אהיה במעלה גבוהה. אבל כאן אצל הגויים מה הם ביקשו? הם ישר באו עם בקשה מזוהה, הם רוצים נביא רק שיחזיר אותם למוטב! נביא שיחזיר אותם בתשובה! והרי כעת אנחנו אוהים בתחילת החיים ואדם בא לבקש את מה שהוא צריך, בפשטות הם היו צריכים לבקש אדם שיעזור

משפט שלמה - המשך

חודשים. לדירה הזו היו שתי כניסות משני רחובות שונים ולכן מר חדש לא שם לב כלל וכלל שזו הדירה שהוא כבר ראה. ומה עוד, שכינתיים כבר צבעו את הדירה כולה והיא הייתה נראית אחרת לגמרי.

לרוני יש לשון חלקה מאוד, וכושר שכנוע גבוה במיוחד. חבריו לעבודה מספרים שלפני שהוא עבר לעבוד בנדר"ן הוא מכר פעם מיכל שלם של קרם שזוף לשבט של אינדיאנים. רוני פתח בנאום משכנע למר חדש כמה טוב ובריא יהיה לבנותיו אם כל בוקר יצמדו רגלית לביה"ס, ושהיום זה חשוב מאוד להתרחק מהמכולת לאור המחקרים האחרונים המראים שהקרינה מהמקרים יכולה להזיק, וכן את יתרונותיה של הצנרת הישנה לעומת הצנרת של היום.

מר חדש התבקש לחתום על המסמך המקובל, הוזה לגמרי למסמך של "דירה נאה", מלבד העובדה שחברת "לגור ברמה" דורשים שני אחוזים עבור דמי תווך.

תוך זמן קצר נחתם החוזה. ולפתחו של מר חדש הגיעו נציגי שתי החברות, אבי ורוני, בכדי לתבוע את דמי התווך שלהם.

המענות:

- תווך "דירה נאה" טוענים שהם היו אלו שהראו ראשונים למר חדש את הדירה ולהם מגיע דמי תווך מלאים של אחוז אחד משווי הדירה, כפי שכתוב בחוזה שערכו עם מר חדש.

- תווך "לגור ברמה" טוענים שהם לא ידעו כלל שמתווך אחר כבר הראה למר חדש את הדירה. אם הוא היה מספר להם לא היו מנסים למכור לו אותה. אולם הוא לא הזכיר דבר אודות הדירה, והם שהתברכו בכושר שכנוע

הצליחו לסגור את העסקה. להם מגיע דמי תווך מלאים דהיינו שני אחוזים, כפי שכתוב בחוזה.

- מר חדש טוען שאם הוא היה שם לב שזו דירה שהוא כבר ראה בודאי שלא היה חותם "לגור ברמה", חתימתו מקורה בטעות ולא מגיע להם דמי תווך כלל. ול"דירה נאה" לא מגיע דמי תווך כמובן משום שהוא לא קנה את הדירה דרכם.

פסק-דין:

מר חדש צריך לשלם דמי תווך לשני המתווכים כדלהלן:

שני שלישים לידי "לגור ברמה" מאחר והם גמרו את העסקה. ושליש לידי "דירה נאה" שהציעו ראשונים את הדירה.

"דירה נאה" יקבלו שלישי של אחוז אחד, לעומת "לגור ברמה" שיקבלו שני שלישים משני אחוזים.

הסבר:

מבואר ברמ"א בחו"מ ס' קפ"ה סעיף ה', "ראובן רצה למכור את ביתו, בא שמעון ותווח בינו ובין הקונה לוי, אולם שמעון סירב בטענה שהוא שונא את לוי. מאוחר יותר ראובן מכר את הדירה ללוי ע"י אדם אחר, צריך הוא לשלם לשמעון דמי תווך". ומבאר ה"נודע ביהודה" שבמקור לדין זה, שהוא שו"ת הרא"ש מדובר שלמעשה ראובן מכר ללוי ללא מתווך ולכן כתב שצריך לשלם לשמעון תווך מלא כי לא היה מתווך אחר בתמונה, אבל אם היה מתווך שני שגמר את העסקה זה אינו מבואר שם. וכוונת הרמ"א כאן לומר שצריך לשלם לראשון ולא רק לשני. וז"א שצריכים שניהם לקבל דמי תווך: שמעון כמתחיל, והמתווך השני על שגמר את

העסקה ושכנע את ראובן שכדאי לו למכור ללוי למרות שנאתו אליו. והנהוג הוא שהמתחיל מקבל שלישי דמי תווך והגומר מקבל שני שלישים. אולם המקרה שלנו הוא שונה במקצת, כי מר חדש חתם לכל מתווך על שטר התחייבות, ושטרות אלו בלבד די בהם בכדי לחייב אותו לשלם לכל אחד אפילו אם לא השתמשו בפעולת תווך כלשהי.

ויכול היה מר חדש להתחייב לשכנו ולסבתא שלו, שאם יקנה את הדירה ישלם להם סכום מסוים, ואם השטר נכתב בצורה הנכונה, ולא תהיה בעיה של "אסמכתא", ביה"ד יחייבו אותו לעשות כן.

לבן, מכוח השטרות שחתם מר חדש לשני המתווכים נראה שצריך לחייב אותו לשלם דמי תווך מלאים ל"דירה נאה" וגם ל"לגור ברמה".

אולם כיוון שברור הדבר שהתחייבותו של מר חדש היא עבור פעולת תווך שהחייב לשלם עליה הוא מדין יורד לשדה חבריו והשביח, צריך לשלם ליורד על הפעולה שהוא נהנה ממנה, וכאן ההנאה היא שהוא מצא דירה, ועל זה משלמים מה שמקובל לשלם למתווכים. אם כך, פשוט שאי-אפשר לחייב את מר חדש לשלם יותר משני אחוזים. לכן הדין הוא שישלם שני שלישים לגומר, דהיינו עבור "לגור ברמה", וזה צריך להיות שני שלישים ממה שחייבו אותו, כלומר משני אחוזים. ו"דירה נאה" שלישי ממה שביקשו כדמי תווך מלאים דהיינו אחוז אחד.

אתם בשביל לקלל אם כן אקלל במקומי, אקלל אותם מהבית, אמר לו לא תאור את העם - אפילו מהבית אין לך רשות לקללם, אמר לו אם כן אברכם, אמר לו אין הם צריכים את הברכות שלך, "כי ברוך הוא" הם כבר מבורכים, ועל זה מביאים את המשל של הצרעה שאומרים לה לא מדובשיך ולא מעוקציך!

וגם בפסוק הזה קשה וצריך להבין את דברי רש"י, מה פתאום בלעם הרשע מבקש לברך את עם ישראל?!

אלא מפורסם מכמה מקומות שאדם רשע גם הברכה שלו היא רעה, בתוך הברכה שלו מונח העין רעה וגם רמז לזנוק, כמו שהגמרא אומרת במסכת תענית דף כ' ובעוד מקומות.

אבל נראה לתרץ עוד תירוץ, כיון שבלעם היה בעל גאווה גדול לכן כיון שנאמר לו לא ללכת, וגם לא לקלל מהבית גם אם אינו הולך, ואומרים לבלעם לשבת ולשתוק, אינך שייך בכל הסיפור הזה! את זאת בלעם לא יכל לסבול! מה עם כל הכבוד שכולם מחכים למוצא פיו? אם הוא לא יפעל כעת הרי הוא יהיה אדם רגיל מן השורה, את זאת הוא אינו יכול לסבול! ולכן הסכים אפילו לעשות "מי שברך" אבל שכולם ידעו שהוא זה שאחראי ושצריך לבוא אליו! מכירים מקרים דומים בחיי היום יום?

הנה מבואר בעוד מקום על גאותו של בלעם כמו שכתבתי, וגם בפרק כ"ב פסוק ל"ז כתוב שבלק אמר לבלעם - האמנם לא אוכל כבדרך? רואים שכולם ידעו שזה מה שבלעם מחפש, כבוד!

בעת נבין כמה הקב"ה אוהב את עמו, הרי ידוע מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, שעל בעל גאווה הקב"ה אומר שאני והוא לא יכולים להיות כאותו העולם, הקב"ה לא סובל את מידת הגאווה, איפה שיש גאווה ודאי שאין שכינה, ואילו כאן הבעל גאווה הכי הגדול שזה בלעם הרשע, הקב"ה משרה שכינתו עליו! איך יכול להיות כדבר הזה? אלא רואים שאפילו את זאת הקב"ה עושה עבור עמו ישראל, כיון שהגויים אומרים שלא מגיע ליהודים לקבל את כל הטובה ועולם הבא כי מגיע גם לגויים ורק שאין להם נביא, הקב"ה משרה שכינתו אפילו על בעל גאווה בכדי להשתיק את טענתם וכל זה עושה הקב"ה עבור בניו! היש גדולה לעם ישראל יותר מזה? אשריכם ישראל!

להם להתעלות, ומה הם ביקשו? הם דילגו בכלל על כל חלק הרצון והעבודה עבודת ה' ורק ביקשו נביא שכשהם יהיו מקולקלים אז שיהיה מי שיחזיר אותם בתשובה! כאן מונח הפיתרון לכל השאלה, הם כבר הראו מתחילה שאין להם רצון כלל להתקדש ולהתעלות, זה בכלל לא הכיוון אליו הם רוצים ללכת!! רק יש להם בעיה צדדית, שאם הם יחטאו יותר מדי אז יכולים לקבל עונש, ועונש הם אינם רוצים, ולכן הם רק מבקשים שכעת הם רוצים לחטוא ורק תביא לנו נביא שיחזירנו למוטב כדי שלא יהיה לנו עונש.

זה שעם ישראל מבקש נביאים כדי להתקדש ולא רק כדי שיהיה בפני מי להתוודות לאחר החטא, זה הטעם שהם אוהבים לפני בוראם לעולם, וזה שאומרים בתפילה: אהבת עולם אהבתנו ה' אלוקינו וכו' כן תחננו אבינו אב הרחמן המרחם רחם נא עלינו ותן בלבנו בינה להבין להשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה! רואים שהקב"ה אוהב אותנו אהבת עולם! ומיד אחרי זה רואים את הסיבה, כי אבותינו בטחו כך ולימדת אותם את חוקי התורה, ומבקשים גם אנו ללמוד! זה המיוחד אצל היהודי! מתחילה רוצה להתקדש, ולא אומר מראש שאני הולך לחטוא תביא לי תרופה כבר עכשיו כדי שלא יכאב, הגוי רוצה שיביאו לו תרופה כעת כי הוא בטוח שהוא רוצה ללכת ולהיות חולה.

כל כך אהבת הקב"ה לעמו עבור זאת עד שלמענם עושה הקב"ה דברים שאינם נתפסים.

מפורסם שבלעם הרשע היה בעל גאווה מופלג, המשנה באבות פרק ה' אומרת - עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע, רואים שהוא היה בעל גאווה מופלג, גם בפרשה כתוב בפרק כ"ב פסוק י"ג - ויקם בלעם בבקר ויאמר אל שרי בלק לכו אל ארצכם כי מאן ה' לתתי להלך עמכם, ומסביר רש"י שבלעם היה בעל גאווה ולכן הוא אמר שהקב"ה לא נתן לי ללכת אתכם אלא רק עם שרים יותר חשובים. כיון שהקב"ה לא נתן לו ללכת לא היה מכבודו של בלעם לומר שהוא תלוי בהקב"ה, ולכן אמר שאינו יכול ללכת כי השרים ששלחתם אינם מספיק מכובדים! איזה בעל גאווה!

בעוד מקום רואים עד כמה הוא היה בעל גאווה! כתוב בפרשה בפרק כ"ב פסוק י"ב, ויאמר אלהים אל בלעם לא תלך עמהם לא תאור את העם כי ברוך הוא, ופירש רש"י - לא תלך עמהם - אמר בלעם אם איני יכול ללכת

סיום ללומדי הדף היומי, בהשתתפות לומדי הכולל ערב מחזיקי התורה, והציבור היקר וחשוב

שנים שאכלו על שלחן אחד

שאלה: האם מותר לשני בני אדם לאכול על שלחן אחד, אחד אוכל בשר ואחד אוכל גבינה?

הקדמה: משנה בחולין קז: רשב"ג אומר שני אכסנאין אוכלין על שלחן אחד זה בשר וזה גבינה ואין חוששין. וע"ש בגמ', שלא שנו אלא שאין מכירין זה את זה, אבל במכירין זה את זה אסור. וענין בסוף הברייתא שהא שאמרינן שאסור היינו דווקא בציור "כעין תפיסה אחת". וע"ש בתוס' שהביא ב' פירושים לזה. (א) כעין תפיסה אחת פ' בלי שום היכר. אבל לא גזרו חז"ל במקום שיש היכר. (ב) כעין תפיסה אחת פ' מכירין זה את זה. אבל אם אין מכירין מותר וכרישא דברייתא^(א). ולפי הפ' השני בתוס', נמצא שאין שום מקור לומר ששייך להקל ע"י היכר. ומעצמינו אי אפשר להקל בגזירת חז"ל ע"י היכר. שכל מה שחז"ל אסרוהו משום "שמא יבוא....", לא מצינו להקל ע"י היכר לומר שאין לא יבוא לזה משום ההיכר שלי. ואין להקל ע"י היכר אלא במקומות שמצינו בחז"ל שיכול להקל.

דעת הש"ע: ע' בב"א או"ח ס' קעג שהביא מח' ראשונים בענין זה, אם יש מקור להקל בגזירה זו ע"י היכר. והביא שדעת הרי"ף והרמב"ם להחמיר בפ' שני בתוס' שאין להקל ע"י היכר, ודעת הרא"ש ור' ירוחם והרשב"א והמור להקל. ובדרך כלל כשיש מח' ראשונים, הש"ע פסק כדעת הרי"ף והרמב"ם והרא"ש, שכל מקום שישנים מהם מסכימים לדעת אחת, כן הלכה^(ב). ולכן הכא הרי"ף והרמב"ם שניהם מחמירין, ולכן ראוי לש"ע להחמיר שלא מועיל היכר. מ"מ הכא יוצא מן הכלל הוא, שע' בב"י שמסיים שנוהגין העולם להקל בפירוש ראשון בתוס', וכן עמא דבר. וכן ע' בש"ע יו"ד ס' פח ס"ב שסתם להקל שהיכר מועיל, ולא הביא המחמירין כלל^(ג).

היכר: עכ"פ מצינו בהלכה שע"י היכר מותר שני בני אדם לאכול על שלחן אחד, זה בשר וזה גבינה. שלא גזרו חז"ל במקום שיש היכר, שע"י היכר מרגישים כאכילת ב' בני אדם נפרדים במקום אחד. [אף ששפיר עדיין אפשר שיבוא לאכול יחד, מ"מ לא גזרו, שמספיק במה שמרגישים כאכילת נפרדת, ולא יבוא להיכשל]. וע' בש"ע יו"ד ס' פח ס"ב שהביא ב' דוגמאות של היכר. (א) כל אחד אוכל על מפה שלו. (ב) נותנים ביניהם פת להכירא. והיסוד של ההיכר הוא שע"י ההיכר מרגישים שאינם אוכלים כאחת. ולענין ההיכר של הפת ביניהם, לכאורה צריך ההיכר להיות בין הצלחות ממש, ולא סתם באמצע השלחן^(ד). וע"ע בט"ז שכתב שמה נותנים ביניהם צריך להיות גבוה קצת^(ה). **אם מותר להשתמש בהיכר:** ע' ברמ"א שכתב שדבר שרגיל להיות על השלחן, אינו היכר אם עכשיו משתמש בזה. אבל דבר שאינו רגיל להיות על השלחן, אף אם השתמש עמה עכשיו, מ"מ עדיין היכר הוא^(ו). ולכן, לחם שרגיל להיות על השלחן, אינו היכר אא"כ אין אוכלין מן הלחם בסעודה זאת. משא"כ דבר שאינו רגיל להיות על השלחן, כגון קערה של דבש (חזין מבראש השנה), אף אם טובלים בה בהמשך הסעודה, שפיר שייך להיות היכר^(ז). ולכן, ה"ה לגבי מפה שכל אחד אוכל על מפה שלו, שכתב בש"ע שהוא סוג של היכר, לכאורה זהו דווקא אם אינו רגיל להיות על השלחן. אבל אם רגיל כל פעם לאכול כל אחד על מפה שלו, א"כ אין היכר במה שהשתמשו במפה^(ח).

אדם אחד: ע' בש"ע שכתב שהטעם של הגזירה שלא יעלה בשר על שלחן שאוכלים עליו גבינה הוא משום "שלא יבא לאכול יחד". וא"כ כמו שזה שייך בשני בני אדם, ה"ה ששייך באדם אחד שלא לאכול בשר על שלחן שיש עליו גבינה^(ט). ולכאורה כל שכן הוא ששייך הגזירה באדם אחד, שהא שני בני אדם יש להם מעלה במה שאחד יכול להזהיר חברו, משא"כ באדם אחד. וי"א שהיכר לא מהני אלא לגבי שני בני אדם, שבנוסף להיכר גם יש שני בני אדם שכל אחד יכול להזהיר חברו. משא"כ לגבי אדם אחד שאין לו אלא היכר לחוד, אין להקל לאכול בשר על שלחן שיש עליו גם גבינה. וכ"כ בכף החיים יו"ד ס' פח סקמ"ז להחמיר^(י). אבל ע' בחכמת אדם (בעל ספר החיי אדם) שכתב שכל הדינים ששייך בשני בני אדם שייך גם לאדם אחד, ולכן גם באדם אחד מספיק ע"י היכר^(יא).

ממזג: בגזירה זאת נקט חז"ל לשון "שלחן אחד". אבל שני שולחנות לכאורה אינו כעין תפיסה אחת, ושפיר מרגיש הפירוד, ולכן לא גזרו חז"ל. ולכן יש לדון לענין השלחנות הקטנות בממזג שיש אחד לכל אדם, האם דינם כשני שולחנות, או כשלחן ע"י החיבור מלמטה. ורוב פוסקים מקילין בזה, שהם שני שולחנות, ולא צריך היכר^(יב).

(א) ולפי' הברייתא רק סיים דבריו ולא מוסק דין אחרת ע"ש. (ב) ע' בהקדמת הצ"ח ח"א ח"ל הסכמתי דעתו להיות שלשת עמודי הכורא אשר הצית בית ישראל נשען עליהם כהוראותיהם הלא הנזה הרי"ף והרמב"ם והרא"ש ז"ל אמרתי אל לבי שבמקום ששים מהם מסכימים לדעת אחת נפסק הלכה כמותם אם לא נמקלת מקומות שכל חכמי ישראל או רובם חולקין על הדעת ההוא ולכן פשט המנהג צדק ע"כ. (ג) אצל ע"ש צטור שהביא דעת המחמירין בשם י"א. (ד) כן מוכח מלשון הש"ע יו"ד ס' קא ס"ג "דבר מפסיק בין קערה של לקערה שלה". (ה) ולכאורה צדק יקר, כגון שני יד יקר או צעקת יקרה, ע"י שהוא יקר הוא עומד וצולע ומספיד כמו דבר שיש גובה. וכן שמעתי מר' יצחק צרקובין שליט"א. (ו) וכן דעת הש"ך שם סק"ז, ודלא כהצ"ח שהחמיר בזה. (ז) וכל הדינים אלו שייך גם בהל' טהרה. ע' צידד ס' קא ס"ג. ולכן מלוי כאן עלה פשוטה אם יש אחרים על השלחן, למזל דבר שאינו רגיל בשלחן, ולהשתמש בזה. וע' צפת' ס' קא סק"ה. (ח) כ"כ צדד' ס' קא סקמ"ד, וכן מסתבר. (ט) צדד' שם סק"א, ופרי"ת, וערו"ש ס"ח, וכתמ"א כלל מ' דין יא. (י) וכ"כ בהפלאה, ודרכי תשובה סק"ח, וצילקוט יוסף ס"ע. (יא) צדד' ל"ע הלא להחמיר. שהא מהיכן מלוי מקור צדד' להחמיר בזה. שהא במקום שחז"ל גזרו, הם התירו ע"י היכר. ואף אם יש סכנה לחלץ בין שני בני אדם לאדם אחד, מ"מ אין אלו עושים גזירות מעצמינו, ואין לנו שום מקור שחז"ל עשה שום גזירה שא"ל לחקן ע"י היכר. ודיו לבוא מן הדין להיות כדן. ולכאורה מטעם זה סתם האחרונים, משום שפשוט להקל. שאף הפרי"ת והערו"ש והבא"ה"ע שכתבו להחמיר לגזר גם צדד' אחד, הם לא הזכירו לו הדין אם היכר מהני או לא. וי"ל שהוא משום שפשוט להם שאם אמרינן שהגזירה שייך צדד' אחד, ה"ה לכל דיניה, ולהקל ע"י היכר. ואף החכ"א לא צל להדגיש להקל ע"י היכר, אלא אדרבה הדגיש לומר ששייך לגזר צדד' אחד כמו בשני בני אדם. וממילא לריך היכר. וזה לשון "כל שכן אם אוכל צפני עלמו שלריך היכר". וכדי ליישב דעת המחמירין י"ל שהא צדד' יש מח' ראשונים אם היכר מועיל אפילו בשני בני אדם, שדעת הרי"ף והרמב"ם שאינו מועיל. ואף שהש"ע פסק להקל מטעם מנהג העולם וכדל', מ"מ זהו נגד כללי הוראה שלו. ולכן שפיר שייך לומר שלגבי אדם אחד שנסבא יותר גרוע משני בני אדם, והש"ע לא מקיל צדד' צדד' אלא, אפשר שיש להחמיר כדעת הרי"ף והרמב"ם אם אין מנהג העולם להקל בזה. (יב) ע' בספר דור המלכאים מר' ישראל שטיילרמן שליט"א שהביא שחם עשרה פוסקים המקילין בזה. וע"ש שהביא דעת המעדי השלחן שהחמיר בזה, והחמיר אפילו אם אין להם שולחן כלל אלא כל אחד אוכל בידים שלהם, אם זהו הדק.

שבת
שחרית: 8:15
תהלים בני: 12:30
על ידי משפחת זכאי - בבית הכנסת
תהלים בנות: 1:15
על ידי משפחת נחמני - בביתם
שיעור בהלכות שבת: 5:45
הרב דוד שרעבי
מנחה: 6:30

חול
שחרית: 6:15
מנחה: 20 דקות לפני השקיעה
דף יומי: 20:15
הרב יצחק אלקיים
כולל ערב: 20:15
ערבית: 21:15
כולל ערב ממשיך עד: 22:00

ברכת ברוכים הבאים מכל תושבי השכונה
לה"ה חיים גלבץ ומשפחתו הי"ו
בהכנסת לביתם החדש, בגברת יישוב טוב לתורה ועבודה ה בשלוח ונחת